

DOMARKOMPENDIUM FÖR NEWFOUNDLANDSHUND





RASKLUBBENS INLEDNING

Den 24:e juli 1976 ändrade FCI hemland för newfoundlandshunden och antog den kanadensiska standarden. Detta välkomnades av många, däribland Svenska Newfoundlandshundklubben, som ser det som en självklarhet att rasen äntligen ”återfått” det ursprung som historien berättar. Newfoundlandshunden kommer från Newfoundland! Därmed är Kanada hemland och vi vill poängtera att SNK lägger stor vikt vid att denna standard visas den respekt som en standard kräver, trots att detta kan betyda att man kan få omvärdera sin tidigare syn på newfoundlandshunden.

Den tidigare engelska standarden, gav stort utrymme för fria tolkningar, och om förändringen nu blir stor eller liten, beror till största delen på hur långt ifrån den kanadensiska standarden den egna, personliga tolkningen tidigare låg.

Den största skillnaden är att rasen nu fått en mycket detaljerad standard som väl beskriver newfoundlandshunden. Framförallt beskrivs anatomin och funktionen på ett mycket tillfredställande sätt, men även beskrivningen av tex. huvudet och dess detaljer samt uttrycket ger oss en mycket tydlig bild av rasen.

De trånga och instabila bakställ som vi kunde se i slutet av 1970-talet har vi kommit till rätta med. Dagens problem är delvis fronterna, men vi måste även sträva efter homogenare huvuden, allmän sundhet, kraftfulla rörelser och god kondition.

Vi har valt att presentera typriktiga newfoundlandshundar som mall att ha på näthinnan.

Eftersom newfoundlandshunden är en pälsras är det av yttersta vikt att domaren använder händerna vid bedömning av rasen.

Observera att rasen är känd för sin gedigna vänlighet, och temperamentet är dess adelsmärke. Vår vädjan är att ingen medverkar till att förändra detta.

Domarkompndiet är framtaget av Kerstin Einarson och Kurt Nilsson på uppdrag av Svenska Newfoundlandshundklubben 2009 och uppdaterat inför domarkonferensen 2022.



Originalstandard 1996-10-29,
FCI standard 1996-11-06,
SKK:s standardkommitté 1997-11-25.

URSPRUNGLAND/HEMLAND
Kanada /F.C.I.

ANVÄNDNINGSSOMRÅDE: Draghund för tunga lass, vattenhund och sällskapshund.

BAKGRUND/ÄNDAMÅL: Newfoundlandshunden sägs härstamma från infödda hundar och en stor svart björnhund som kom med vikingar till ön Newfoundland någon gång efter 1100-talet. Sedermera kom europeiska fiskare till ön och med dem en mängd olika hundraser. Dessa hundar blev del i skapandet av newfoundlandshunden där dock de ursprungliga karaktärsdragen bibehölls. När kolonisationen av öarna började 1610 var newfoundlandshundens utseende redan etablerat liksom dess karaktäristiska arbetssätt. Det var dessa egenskaper som gjorde att rasen kunde motstå det extremt stränga klimatet, där hundarna arbetade ömsom som draghundar för tunga laster och ömsom som livräddare i de hårda vattnen runt ön.

RASKLUBBENS KOMMENTAR

Vi får inte bortse från att det skall vara en arbetande hund, därför bör stor vikt läggas vid funktion.

Långt innan den vite mannen kom till Newfoundland, invandrade indianerna till ön. Man antar att de kom från norra Kanada. Dessa indianer medförde hundar, som troligen var ursprungshundarna på ön. Margaret Chern, kennel Little Bear's ansåg att de var de infödda indianernas hundar. Allt tyder på att newfoundlandshunden var en god jakthund och indianerna drog nytta av rasen som last- och draghund. Hundarna höll vakt vid lägret och sist men inte minst, rådde en nära och varm kontakt mellan indianerna och deras hundar. Indianerna betraktade hundarna som en gåva från gudarna och genom denna ömsesidiga tillgivenhet, utvecklades de till de vänliga indianerna respektive de pålitliga och trygga newfoundlandshundarna. Redan 1870 började exporten av rasen från Newfoundland till England. Tyvärr förstod inte alla på Newfoundland att värdesätta den hund, som var så speciellt förknippad med befolkningen där. 1780 utfärdade regeringen förbud mot att ha mer än en hund per familj p.g.a fårskötsel. Man trodde hundarna skulle jaga fåren. Lyckligtvis var det inte alla som följde förbudet. Hundarna användes till att dra slädar med varor över långa distanser och de sändes i grupp på egen hand och hittade fram själva. De drog stora lass med timmer och spelade en viktig roll för posttransporterna runt ön. Detta utförde de fram till 1941, då postflyget ersatte hundarna.



HELHETSINTRYCK:

Newfoundlandshunden skall vara massiv med kraftfull kropp, väl musklad och ha väl koordinerade rörelser.

RASKLUBBENS KOMMENTARER

En newfoundlandshund skall absolut inte vara alltför elegant och finlemdad, men den skall ha massa utan att vara klumpig och orörlig.

Observera att det är frågan om en kraftig, rektangulär och harmoniskt byggd hund med mjuka linjer, rundade former och utan extrema detaljer.



HANHUND



TIK

VIKTIGA MÅTTFÖRHÅLLANDEN:

Längden på kroppen, mätt från nedre skulderbladsspetsen till höftbensknölen, skall vara större än avståndet från manken till marken. Kroppen skall vara kompakt. Tikar får ha något längre kropp och vara mindre massiva än hanhundarna. Avståndet från manken till bröstorgans nedersta del skall vara aningen större än avståndet från bröstorgans nedersta del till marken.

Newfoundlandshunden är en massiv hund som dock skall ge intryck av styrka och spänst. Ingen som helst tvekan om könsprägel får föreligga. Längden från skulderbladsspets till svansrot skall vara större än mankhöjden. Observera att det skall vara en rektangulär hund och aldrig högställd eller lågställd. Förväxla dock inte storlek och proportioner. En newfoundland kan vara liten utan att vara lågställd, liksom den kan vara stor och reslig utan att vara högställd.

UPPFÖRANDE/KARAKTÄR:

Newfoundlandshundens uttryck förmedlar mildhet och godmodighet. Rasen skall visa värdig glädje och kreativitet och är känd för sin gedigna vänlighet och fridsamhet.

HUVUD:

Huvudet skall vara massivt. Hos tik skall huvudet ha samma helhet och struktur som hos hanhund men vara mindre massivt.



TIK

Skallparti: Skallen skall vara bred med aningen välvd hjässa och kraftigt utvecklat bakhuvud.

Stop: Stopet skall vara tydligt men aldrig brant.

Nostryffel: Nostryffeln skall vara stor, välpigmenterad och med välutvecklade näsborrar. Färgen skall vara svart hos svarta och vit/svarta hundar och brun hos bruna hundar.

Nosparti: Nospartiet skall vara avgjort kvadratisk, djupt och måttligt kort. Huden skall vara fri från rynkor.

Läppar: Mungiporna skall vara tydliga men inte överdrivet markerade.

Käkar/tänder: Sax- eller tångbett.



Kinder: Kinderna skall vara mjukt framträdande.

RASKLUBBENS KOMMENTARER

Rasens karaktär och uppförande kan anses vara rasens adelsmärke, varför man absolut inte får göra avkall på detta. Det rastypiska uttrycket skall alltid vara mildt och godmodigt. En newfoundlandshund skall visa värdighet och stolthet.

Mycket av rasens särdrag finner vi i huvudet och dess detaljer. Dessa bör som helhet vara av stor betydelse.



HANHUND

*Huvudet skall vara massivt och brett. Hela huvudet skall ha **mjuka former** och övergångar. Alla överdrifter, såsom t.ex. allt för stora öron eller alltför lösa läppar, som inte harmoniserar med helheten eller stör uttrycket bör beaktas.*

*Nospartiet skall vara rejält och **kvadratisk**. De korta, kraftiga och kvadratiske nospartiet med mjukt rundade läppar är helt avgörande för det rastypiska uttrycket.*

Alltför ofta accepteras långa rektangulära nospartier, liksom alltför svagt markerade stop. Avsmalnande nospartier förekommer, och inte heller de bör accepteras.

Se upp med för lösa och slappa undre läppar (mungipor) vilket kan störa uttrycket och ge hundar som lättare dreglar.

Opigmenterade fläckar på läpparna kan störa uttrycket.

Läpparna och nostryffelns färg är svart hos svarta och vit/svarta hundar och brun hos bruna hundar.

Det är vanligt att incisiverna kan vara något oregelbundna samt att de två mittersta är något nersänkta, vilket bör accepteras.

Ögon: Ögonen skall vara förhållandevis små och aningen djupt liggande. De skall vara brett ansatta och blinkhinnan får inte synas. Ögonfärgen skall vara mörktbrun hos svarta och vit/svarta hundar, ljusare färgnyanser är tillåtet hos bruna hundar.



Öron: Öronen skall vara förhållandevis små, trekantigt formade med rundade öronspetsar. De skall vara ansatta långt bak på huvudet och tätt liggande mot huvudets sidor. När man för fram örat på en fullvuxen hund skall örat nå till samma sidas inre ögonvrå.

RASKLUBBENS KOMMENTAR

Det förekommer hundar med allt för stora, runda och framträdande ögon.

Även slappa undre ögonlock förekommer, och kan förorsaka hunden besvär vilket inte är önskvärt.

Vad beträffar ögonfärg kan man även säga att färgen skall harmonisera med pälsfärgen .

Newfoundlandshunden skall ha en varm och vänlig blick som utstrålar trygghet.

Huvudets form och uttryck får aldrig förbises vid bedömningen. Dess mjuka former och kvadratiska nosparti saknas ännu hos en del hundar.

Ha dock i beaktande att små detaljer som öronstorlek, öronansättning eller läpparnas form inte får väga tyngre än funktionella detaljer under förutsättning att typen inte går förlorad p.g.a. felaktiga detaljer i huvudet.

Öronen skall vara relativt små och anföringen skall följa skallens rundning, inte så högt ansatta som på exempelvis berner sennen.

Väl könspräglade huvuden.

Notera de korta och även framifrån kraftiga och kvadratiska nospartierna med mjukt rundade läppar.



PYRENÈERHUND



NEWFOUNDLANDSHUND



ST:BERNHARDSHUND



Bilderna skall belysa skillnaderna i huvudform, och visar inte idealhuvuden.

HALS

Halsen skall vara kraftig, muskulös och väl ansatt i skulderpartiet. Den skall vara tillräckligt lång för att medge att huvudet hålls värdigt. Strup huden skall inte bilda överdrivna hakpåsar.

RASKLUBBENS KOMMENTAR

Halsens längd och ansättning i skulderpartiet är av största vikt för arbete på land och i vatten.

Detta innebär dock inte att rasen skall ha en överdrivet lång och elegant hals på bekostnad av balans och helhet. Halsen skall vackert övergå i ett välutvecklat förbröst och en välmarkerad manke.

KROPP:

Benstommen skall genomgående vara massiv. Sedd från sidan skall kroppen vara djup och kraftfull.

Överlinje: Rygglinjen skall vara plan och stram från manken till korset.

Rygg: Ryggen skall vara bred.

Ländparti: Ländpartiet skall vara kraftfullt och väl musklat.

Kors: Korset skall vara brett och slutta med en vinkel om ca 30 grader.

Bröstkorg: Bröstkorgen skall vara bred, rymlig och djup med välutvecklade revben.

Underlinje: Underlinjen skall vara nästan plan och aldrig uppdragen.

Svans: Svansen används som roder när newfoundlandshunden simmar, därför skall den vara kraftig och bred vid roten. När hunden står still skall svansen hänga ner med möjligen en liten böj i svanspetsen. Svansen skall nå ner till haslederna eller aningen nedanför dem. När hunden är i rörelse eller upplivad skall svansen bäras rakt ut med endast en lätt uppgående böjning. Svansen får aldrig bäras ringlad över ryggen eller vara inböjd mellan bakbenen.

RASKLUBBENS KOMMENTAR

En bred, djup och kraftfull kropp får aldrig förväxlas med övervikt.

Det är av största vikt att hundarna hålls i god kondition om en så stor hund skall kunna leva ett långt och sunt liv.

En lång och mjuk rygg, som samtidigt är vek, har stor negativ betydelse för hundens arbetsförmåga. En vanlig orsak är dålig muskulatur, vilket bör betraktas som allvarligt fel i bedömningen.

Korset skall vara tillräckligt långt, brett och väl utvecklat för att ge utrymme åt en välutvecklad muskulatur för att kunna ge ett kraftfullt påskjut i bakbenen. Allt för korta, plana kors är vanligt förekommande.

Outvecklade förbröst, tendens till grunda och tunna bröstkorar samt alltför runda bröstkorar ses idag och skall uppmärksammas.

En svans som bärs ringlad över ryggen skall inte accepteras. Hanhundar som tillfälligt höjer svansen över rygglinjen skall tolereras. Svansens hållning kan även visa osäkerhet eller positiv inställning till artfränder och människor, men den kan även avspegla ett icke önskvärt temperament. Var noggrann med kontrollen av korsets lutning vid bedömningen av svansen. Kroksvans kan förekomma och skall kontrolleras, likaså förekommer korta svansar vilket bör noteras.

Newfoundlandshund



Foto: Sören Wesseltoft

Landseer



Det uppstår ibland förvirring av vad som är en vit/svart newfoundlandshund och en landseer. Lägga märke till de tydliga skillnaderna i typ, proportioner och massa.

EXTREMITETER:

FRAMSTÄLL: Frambenen skall vara raka och parallella. De skall vara parallella även under skritt och långsamt trav.

Skulderblad: Skulderna skall vara väl musklade och väl tillbakalagda.

Armbåge: Armbågarna skall ligga tätt an mot bröstkorpen.

Mellanhand: Mellanhänderna skall vara svagt vinklade.

Framtassar: Framtassarna skall vara stora och i proportion till kroppen. De skall vara väl rundade, hårda och med fasta, kompakta tår. Simhud mellan tårna skall finnas.

BAKSTÄLL: Bakställets konstruktion är av största betydelse emedan newfoundlandshunden skall kunna dra tung last, simma och röra sig effektivt och täcka mycket mark. Bäcknet skall vara kraftigt, brett och långt.

Lår: Låren skall vara breda och muskulösa.

Knäled: Knälederna skall vara väl vinklade men inte så mycket att hunden ger intryck av att krypa.

Underben: Underbenen skall vara kraftiga och tämligen långa.

Mellanfot: De skall vara tämligen korta, väl vinklade mot underbenet, brett och parallellt ställda, varken inåt eller utåtvridna. Sporrar skall avlägsnas.

Baktassar: Baktassarna skall vara fasta och hårda.

RASKLUBBENS KOMMENTAR

Vanliga problem är för öppen vinkel i skuldra/överarm, framskjutna skuldror och lösa armbågar, vilket skall väga tungt vid bedömningen. Ett problem som tenderar att öka är korta överarmar vilket bör noteras. Många hundar är även alltför omusklade. En noggrann rörelsekontroll framifrån är viktig vid bedömning av frontens anatomi.

Mellanhanden är ytterst viktig för en stor och tung hund som är byggd för att dra tunga lass. Allt för många hundar är för veka i mellanhänderna, vilket ofta orsakats av dålig kondition.

Det är vanligt att newfoundlandshundar tårar in, vilket bör kontrolleras. Detta har tidigare ansetts vara rastypiskt, vilket dock inte nuvarande rasstandard fastslår. Att hunden tårar in något bör tolereras men det får inte kombineras med alltför lösa frambensrörelser, vilket menligt inverkar på arbetsförmågan.

*Stor vikt skall läggas vid bakställets konstruktion. Såväl kors som underben skall vara av **god längd för att ge hundarna kraft och steglängd.***

Värna om välmusklade och breda lår.

Tyvär ses alltför ofta hundar med god hasvinkel men för rak knävinkel. Det är av yttersta vikt att även knävinklarna är goda.

En låg has i kombination med ett tämligen långt underben är att föredra.

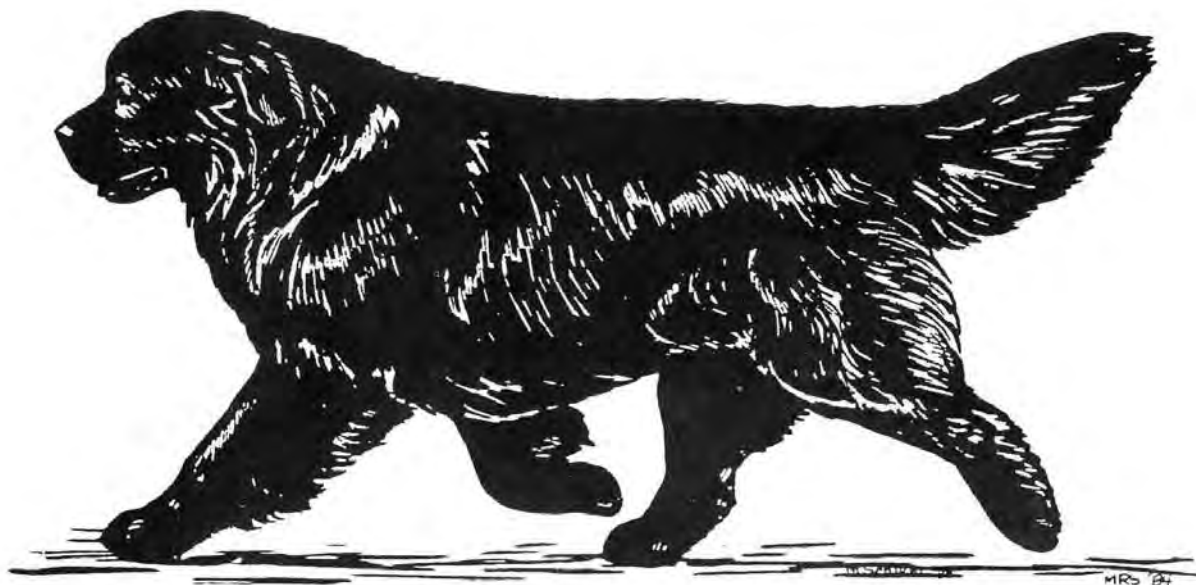
Eftersom tassarnas storlek och beskaffenhet har stor betydelse vid vatten- och dragarbete, skall dessa kontrolleras vid bedömningen. Lösa, slappa och spretande tår förekommer, likaså kan man se hundar med för små tassar. Klofärgen är svart hos svarta hundar, brun hos bruna hundar. Har hundarna vita tår är klorna oftast vita, vilket betyder att vit/svarta hundar kan ha vita och svarta klor.

RÖRELSER:

Typiska rörelser för rasen medger god räckvidd i framstället och stark drivkraft i bakstället, vilket ger intryck av kraft utan ansträngning. Svag rullning i ryggen är typisk. När hastigheten ökar förs benen in mot kroppens mittlinje (singletracking) medan rygglinjen skall förbli plan.

RASKLUBBENS KOMMENTAR

Newfoundlandshundens rörelser skall ge intryck av styrka utan ansträngning. De får absolut inte vara alltför lätta, trippande, hasande eller sakna kraft och längd i steget. Alltför ofta ses hundar med dålig räckvidd fram och därmed oförmåga att ta ut full steglängd bak, med bibehållen stram rygglinje. En lätt rullning från sida till sida är typisk för rasens rörelser. Detta skall dock aldrig legalisera alla de förekommande varianter av dåliga rygglinjer som ses idag. Rygglinjen skall vara plan och så förbli även under ökat trav.



Observera överlinjen och svansen.



PÄLS:

Pälsen skall vara vattenavstötande och s.k. dubbelpäls. Täckhåret skall vara medellångt och rakt utan krusning. En svag vågighet är tillåten. Underullen skall vara mjuk och tät. Den skall vara tätare under vintern än sommaren och till viss del alltid förekomma på bröstkorgen och korset. Pälsen på huvudet, nospartiet och öronen skall vara kort och fin. Fram- och bakbenen har fanor. Svansen skall vara fullständigt täckt med lång, tät päls som dock inte bildar fana. Trimning och klippning skall inte uppmuntras.

FÄRG:

Pälsfärgen skall vara svart, vit och svart eller brun. Svart: Rasens traditionella färg är svart. Den skall vara så jämt svart som möjligt men en svag anstrykning av solbränt är tillåtet. Vita tecken på bröstet, tårna och/eller svanstippen är tillåtet.

Vit och svart: Den här färgvarianten har historisk betydelse för rasen. Den färgteckning som föredras skall ha svart huvud med helst en vit bläs som når ner över nospartiet, jämnt tecknad svart sadel med svart på korset och svansens ovansida. Övriga delar skall vara vita, ett minimum av, svarta små pigmentprickar kan få förekomma.

Brun: Den bruna färgen kan vara från chokladbrun till brons. Vita tecken på bröstet, tårna och/eller på svanstippen är tillåtet.

RASKLUBBENS KOMMENTAR

Pälsen skall vara vattenavstötande. Obsevera att det är en hund som skall kunna arbeta under längre tid i kallt vatten. För att rasen skall få behålla sitt goda rykte som familjehund i framtiden och i ett modernt samhälle är det av yttersta vikt att den hålls ren. Därför är det viktigt att nybadade och fönade hundar som därav har öppnare och luftigare päls, accepteras och inte förväxlas med felaktig pälskvalitet. Pälsen skall dock behålla sin struktur. Ge akt på pälsens kvalitet då det förekommer för mjuka pälsar. Extrem eller överdriven klippning och trimning skall inte uppmuntras .

Att trimma pälsen på öron och tassar ger ett trevligt intryck, även att jämna till pälsen på hals och hasor kan vara fördelaktigt, men att klippa och formligen bygga om hunden bör inte tolereras.

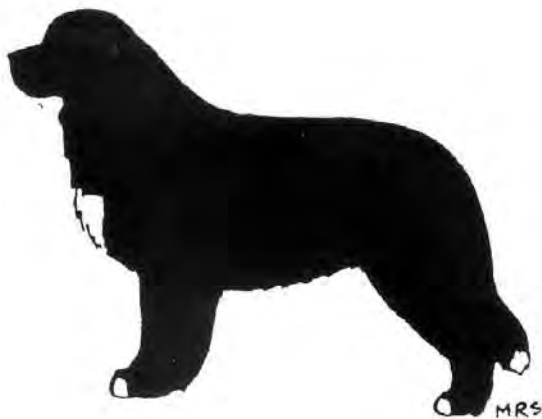
SVART: Den solbrända färgen kan även synas under fällning. Den svarta färgen skall helst vara djupt svart och glänsande. Läppar och nosspegel skall vara svart.

VIT/SVART: Det svarta skall ha samma lyster som hos helsvarta hundar. Det vita skall vara så rent som möjligt från pigmentprickar och stor vikt skall läggas vid teckningens skönhet. Allt för stor utbredning av pigmentprickar skall föranleda kvalitetssänkning. Kontrollera teckningen på hundens båda sidor! Läppar och nosspegel skall vara svarta.

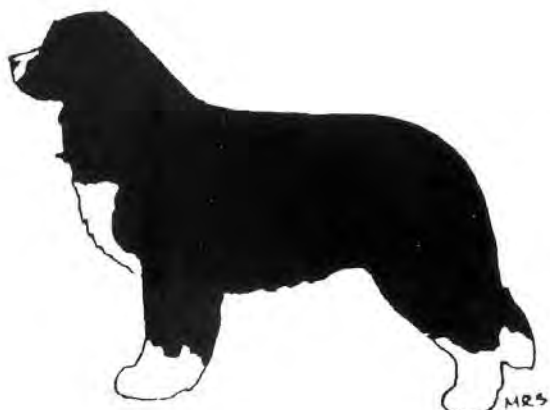
BRUN: Den bruna färgen bleks under sommaren, likaså kan en blekare nyans uppstå vid fällning. På hundar som har en blekt päls kan man se det rätta pigmentet om man kontrollerar färgen på insidan av öronen. Det är vanligt förekommande att bruna hundar kan ha något mjukare, kortare och torrare päls, vilket inte bör påverka prissättningen om det inte är allt för uttalat. Observera att de bruna hundarna har ljusare ögonfärg. Läppar och nosspegel skall vara bruna. Precis som hos de svarta hundarna finns olika typer av bruna hundar, liksom olika strukturer på päls och färg. Här skall päls och färg värderas på samma vis som hos en svart hund, och får inte allena bli avgörande vid bedömningen.

Vi ska värna om att behålla alla de tre färgvarianterna. Därför är det viktigt med kunskap om skillnad i päls, ögonfärg, pigment, teckning mm. Naturligtvis skall inte färgen gå före helheten, men var inte rädd för att ta fram bra hundar av de mer ovanliga färgvarianterna!

Vita tecken på enfärgade hundar som klart överskrider det standarden föreskriver, kan föranleda kvalitetssänkning.

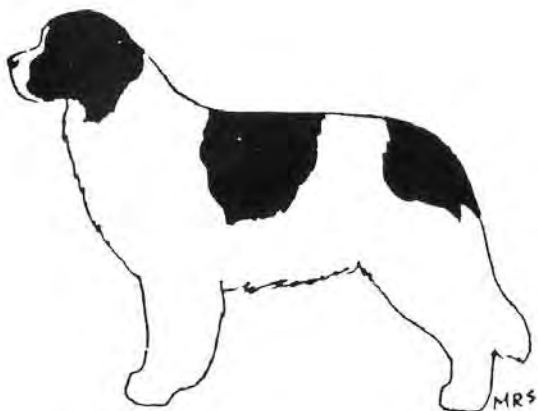


ENFÄRGAD MED VITA TECKEN



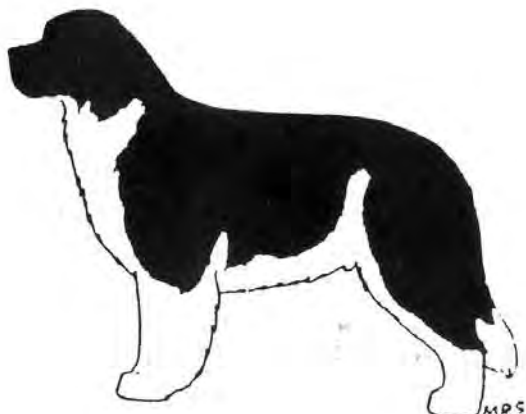
ÖVERTECKNAD SVART ELLER BRUN

(Svart eller brun med för mycket vitt påverkar kvalitetspriset. OBS! Det vita på bröstet och svanstippen är helt acceptabelt men bläsen och de helt vita tassarna, mellanhänderna samt mellanfötterna är fel.)



VIT OCH SVART

med utmärkt teckning.



ÖVERTECKNAD VIT OCH SVART

(Förutsatt att det vita överskrider 50% av kroppsytan är det acceptabelt, i annat fall övertecknad. OBS! Det är inte lätt att på den levande hunden avgöra mängden vitt, eftersom hela bröstets undersida, buken samt insidan av benen kan vara vita.)

STORLEK/VIKT:

Mankhöjd: För hanhund i genomsnitt 71 cm.

För tik i genomsnitt 66 cm.

Vikt: För hanhund i genomsnitt 68 kg

För tik i genomsnitt 54 kg

Stora hundar är önskvärda men skall inte favoriseras på bekostnad av symmetri, allmän sundhet, stark konstruktion och korrekta rörelser.

FEL:

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.

- Högställdhet eller brist på substans i kroppen
- Kroppskonstruktion som är antingen tung och trög eller finlemmad
- Skygghet
- Snipigt eller långt nosparti
- Överdrivet tunga läppar
- Ögon som är antingen runda, utstående, gula eller med tydligt lösa ögonlockskanter
- Rygg som är karp, svank eller svajig
- Framställ: svaga handleder, spretiga tår, in- eller uttåad, avsaknad av simhud mellan tårna
- Bakställ: raka knäleder, kohasighet, utåtvridna knän, intåade tassar
- Svans som är antingen kort, lång, har knyck eller är ringlad i spetsen
- Rörelser: trippande, hasande, krabbande, tåtrånga, vevande, framtassar som korsar över varandra eller är kraftigt in- eller uttåade, hackney eller passgång
- Päls som är fullständigt ”öppen”. Otillräckligt med underull.

DISKVALIFICERANDE FEL:

- Överbett, underbett, sned käke
- Kort och platt liggande päls
- Färgteckning annan än vit hos svart och brun hund
- All annan pälsfärg än den standarden förskriver

NOTA BENE

Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller extremt skygg, eller om den har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa och sundhet.

TESTIKLAR:

Hos hanhund måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

RASKLUBBENS KOMMENTAR

En stor skillnad i storlek förekommer och måste accepteras om vi skall bevara typriktighet framför storlek.

Det är viktigt att poängtera att storlek aldrig får favoriseras före allmän sundhet, stark konstruktion, symmetri och korrekta rörelser, naturligtvis är det önskvärt att det går att kombinera med mått och vikt.

Könsprägeln får aldrig prutas bort.

Det är under alla omständigheter helt oacceptabelt att minsta tecken på aggressivitet mot människa eller andra djur visas. Temperamentet skall vara utomordentligt mildt och fogligt. Skygghet får inte accepteras, vilket inte får förväxlas med unga hundar som är tillbakadragna p.g.a orutin och dålig miljöträning.

Överdrivet tunga läppar stör intrycket. Stora, runda, utstående eller gula ögon förstör det typiskt milda uttrycket

Snipiga eller långa nospartier får inte accepteras.

Nosen skall vara kvadratisk. Vad beträffar huvudena skall strävan vara homogenare, massivare huvuden.

Ett allvarligt fel är när hundarna är högställda med tunn benstomme och avsaknad av massa, vilket påverkar kvalitetspriset.

Detaljfel i anatomin, som menligt inverkar på arbetsförmågan skall ha mycket stor betydelse för kvalitetspriset. Ha i beaktande att det är en päls hund, vilket innebär att pälskvalitén kan variera under året.

Bettfel som räknas som diskvalificerande är endast sned käke samt mycket uttalade under- respektive överbett. Därutöver finns hela skalan av bettfel som kan föranleda kvalitetssänkning utan att vara diskvalificerande.

Vi har ännu inte sett korthåriga newfoundlandshundar i Sverige men det finns beskrivet helt korthåriga hundar utan antydning till underull, vilket är ett diskvalificerande fel. Detta får inte förväxlas med tex. helt avfälld unghund eller en tik tre månader efter valpning. Var observant på färgerna, det kan förekomma hundar som är blå/grå eller fawn/sand. Kontrollera färgen på nosspegeln och på insidan av öronen.

Observera än en gång att rasen är känd för sin gedigna vänlighet, medverka aldrig till att förändra detta.



HANHUND

Kraftiga, rektangulära och harmoniskt byggda hundar med mjuka linjer, rundade former och utan extrema detaljer. Två utmärkta representanter för rasen med bra proportioner och utmärkt könsprägel.



TIK



Kraftfull hane med utmärkt huvud och uttryck, utmärkt överlinje och utmärkta proportioner.

Nedan ses samma hund i rörelse med bibehållen överlinje och kraftfulla rörelser.

Standarden lyder:

Helhetsintryck
Newfoundlands-hunden skall vara massiv med kraftfull kropp, väl musklad och ha väl koordinerade rörelser.

Rörelser

Typiska rörelser för rasen medger god räckvidd i framstället och stark drivkraft i bakstället, vilket ger intryck av kraft utan ansträngning.





**Några olika hanhunds-
huvuden av utmärkt typ.**

Standarden lyder: Skallen skall vara bred med aningen välvd hjässa och kraftigt utvecklat bakhuvud.



Stor hane och mellanstor tik, båda med utmärkt könsprägel och välformade huvuden. Notera dock hanens alltför lösa underläppar (mungipor).

Standarden lyder: Huvudet skall vara massivt. Hos tiken skall huvudet ha samma helhet och struktur som hos hanhunden men vara mindre massivt.



Huvudets insida:

Ovan ses en hanvalp med ett utmärkt huvud, såväl utvändigt som invändigt. Godmodigheten gentemot andra individer finns redan i tidig ålder hos rasen.



Några olika tikhuvuden av utmärkt typ.



Notera tikens något stora öron

Standarden lyder: Nospartiet skall vara avgjort kvadratisk, djupt och måttligt kort. Huden skall vara fri från rynkor. Kinderna skall vara mjukt framträdande.



Huvudets insida:

Ovan ses ett utmärkt tikhuvud, såväl utvändigt som invändigt. Rasen är känd för sin mildhet och godmodighet gentemot barn.



HANHUND

Värdiga vinnare. En sedan tidigare och en nybliven Världsvinnare fotograferade på World Dog Show 2008.



TIK



HANHUND

©Teppo Soisalo

Utmärkta representanter för rasen och BIR-vinnare på Skandinaviska specialer under de senaste åren.



TIK

©Teppo Soisalo



HANHUND

Unga hundar av utmärkt kvalité.



TIK



Det rastypiska uttrycket skall alltid vara milt och godmodigt. En newfoundlandshund skall visa värdighet och stolthet.

Standarden lyder: Halsen skall vara kraftig, muskulös och väl ansatt i skulderpartiet. Den skall vara tillräckligt lång för att medge att huvudet hålls värdigt.





Standarden lyder: Rasen skall visa värdig glädje och kreativitet och är känd för sin gedigna vänlighet och fridsamhet.

Rörelserna ska "ge intryck av kraft utan ansträngning".

Rörelser är summan av anatomi, muskulatur och mental koordination. Lägg stor vikt vid detta, inte minst för att ge hundarna ett långt och friskt liv fyllt av glädje och livskvalité.

Samtliga bilder (även sista sidan) visar hundar av utmärkt typ, varav de flesta med långa championstitlar.





Fridsamheten finns dock alltid hos rasen, och newfoundlandshundar njuter gärna av lugna promenader i vattenbrynet.



Ingen hund är perfekt,
inte ens en
newfoundlandshund.